

Yaşıyoruz 15

– Lütuf VELİ · 01 Aralık 2010

Mektuplarla gideriyorduk hasretimizi,taa ki son zamanlarına kadar.Gelen son mektubunda ``burda kim dost kim düşman belli değil...işimiz zor diyordu.`` Mektubu öğleyin geçmişti elime de sevinmem mutlu olmam gerekirken bir hüznün basmıştı beni,içimde bir şeyler oluyordu da anlam veremiyordum.Kimseye de söyleyemedim batıl inançtan olsa gerek...Hani derler ya rüyalarını ,hayallerini karabasanlarını paylaşırsan gerçekleşir...Korktum,inanmasam da böyle batıl inançlara.

Akşam yemeği yenmiş,televizyon başına geçmişti ailem,ben de sofrayı toplayıp oturdum annemin yanına...Haber başlamıştı da yine Güneydoğuda olan çatışmalardan ve çatışmaların o bölgede yoğunlaştığından yirmi kadar teröristün öldürüldüğünü bu çatışmada üç güvenlik görevlisinin şehit olduğunu ikisinin de yaralandığını söylüyordu ki dikkatim habere yoğunlaştı...İsimlerini sayıyordu şehit olan ve yaralanan askerlerimizin...İşte o anda,onun ismi okununca kendimden geçmişim...

Gözlerimi açtığımda hastahanedeydim,annem başucumda bir şeyler mırıldanıyordu...``Allahıma şükür ,kendine geldi kızım...`` diye çığlık attı.Sonra soran gözlerle ona baktığımı görünce,
-Korkma kızım,yaralıymış,şehit değil...İşte o söz beni kendime getirdi...Kalkmak istedim yataktan,koşup,bağırarak...Sevgimi kurtlara kuşlara haykırmak...Ama ne olmuşsa ,yerimden kıpırdamıyorum...Annem ,ailem seferber oldu,doktorun biri geldi biri gitti...yok,yok,yok...kalkamıyordum,dahası başımdan başka yerimi kıpırdatamıyordum...

Doktorlar da bir şey söylemiyordu bana,muayene eden,anneme babama mırıldanıyordu sadece...Onlara soruyorum ağızları mühürlü...``Geçici bir durum kızım,merak etme...`` diyorlardı da inandıramıyorlardı...Basbayağı felç olmuştum bunun başka ifadesi yoktu...Annem hep gözü yaşlı,babam iki günde saçları beyazlamış dahası çökmüştü halimi görüp...

Evet günler günleri kovalamı,aylar,geçmişti de artık doktorlar,ailem yavaş yavaş fısıldıyordu hastalığımı...Gençlik hastalığıymış ve pek de tanınmayan bilinmeyen bir hastalıkmış...tıbbi adı(emes(multipl skleroz))milyonda bir ihtimal benim başıma gelmişti.

Bu hastalığı yenmek için gerek ailem gerekse ben hayli mücadele verdik.Diğer yandan da Cengiz`i merak ediyorum.Ne bir haber ,ne bir mektup...sır oldu sanki kayboldu.Babamın iyi niyetle araması da çare olmamış...Doktorlar iyileştikten sonra teskeresini verip taburcu etmişler....Yaklaşık beş yıldır ne ailesi ne de bir gören duyan var nerde olduğunu.

-Nereliydi bu adam,aslı ,nesli...

-Adanın bir ilçesindendi,sanırım portakalıyla ünlüymüş...Bir de köyü portakallarıyla ünlüymüş,hep bahsederdi de unuttum adını...

-Kozan-Bucak olmasın...

-Evet söyleyince hatırladım...Ama siz nerden biliyorsunuz...tanıyor musunuz yoksa...

-Yok ,keşke tanışaydım...Ama portakalıyla ünlü ilçesi ve köyü dedin ya...Heyacanlanmıştı aydan birden,anlaşılan hala ona olan duyguları diriymiş.Aydan birden bir şey hatırlamış gibi devam etti.

-Biliyor musunuz sizinle karşılaştığımız o gece ,sizi bırakıp eve giderken sanki ormana doğru giden birini gördüm de ona benzettim...Ama bir halüsünasyondan sanırım.Tedirginliğimi gören ablamın ısrarına rağmen ondan bahsetmedim.Zaten mümkün de değil...Onun buralarda olması.Yaşıyorsa eğer beni büyük ihtimalle memlekette yani Mersin`de arar...

Burda susmuştu Aydan ,sanki unutmak istercesine derin bir nefes almış ve,

-Sizin de kafanızı şişirdim ,kusura bakmayın...Ama sizi kendime yakın hissettiğim için bunları anlattım.Umarım sıkılmamışımıdır.

-Sıklık ne demek,aksine bir arkadaşına ,dosta en azından dinleyerek yardımcı olabildiysem ne mutlu bana...Hem dur bakalım belki de iyi haberler duyarsın yakında...derken aslında kafasında kurduğu Tanıdığı Cengizin Aydan`ın Cengizi olma ihtimaliydi.Ne güzel olurdu iki sevgiliyi kavuşturmak...Aslında bunu içinden geçirirken olmaması için de dua ediyordu.Sanki bir iç hesaplaşma yaşıyordu Cengiz...

-Kalkalım mı dedi Aydan huzur bulmuş bir insan edasıyla.Evet içindeki sıkıntıları,ya`ları,keşleleri...dahası aşkını acısını anlatmış iyi bir dinleyici olan Cengizle paylaşmıştı.Öyle de yakın hissediyordu ki Cengiz`i sanki kırk yıldır tanıyormuş gibi...Oysa dün bir bugün iki...daha yeni tanıştığı bu insanda kendini çeken ne vardı ki...herşeyini,yaşamını ve aşkını anlatmıştı...